

sund fornuft og noget, der vil hjælpe den samlede økonomiske udvikling.

Der er et modeord, der er kommet til at hedde »rettidig omhu«, og det modeord er en passende anvendelse i forhold til pinsepakken. Og jeg tror i den forbindelse, hvis man endnu skulle være i tvivl, at det var fornuftigt at læse den pressemeddelelse, som Nationalbanken udsendte den 2. september, om hvordan den danske krone havde klaret sig i forbindelse med valutauroen. Hvor andre lande, også nære nabolande som Norge, var i svære vanskeligheder, var der stort set ikke engang tale om en krusning på overfladen; der var et par formiddage, hvor man måtte intervenere en smule, og så var det hele passeret. Det viser noget om »rettidig omhu«; det viser også noget om den generelle styrke i dansk økonomi.

Det fører mig så over til at sige et par ting om dem, som jeg vil kalde de professionelle sortserere, for dem findes der jo altså nogle af. Det er dem, som prøver at male 1980'er-spøgelser på væggene, og som får meget ud af at sige, at nu, hvor vi bremser væksten, fordi vi gerne vil holde overskuddet på betalingsbalancen, er vi rigtig langt ude at hænge. Det er det rene nonsens.

De, der kan huske eller vil genlæse, sådan som jeg gjorde, hvad der stod i finansredegørelserne fra 1987 og 1988, kan få genopfrisket, hvordan stemningen var, og hvad det var, man stod over for.

Der var dengang et ord, der hed »vækst-klemme«. Det var et modeord, et ubehageligt modeord, for det betød, at man ikke kunne klare nogen af de problemer, som man prøvede at sætte ind over for. Når væksten satte i gang, så havnede man i et voldsomt betalingsbalanceunderskud, og når man så var nødt til at gøre noget ved det, ja, så kom man endnu dybere ned i ledigheden. Det var bedrøveligt. Det var et valgt mellem pest og kolera. Vi kunne dårligt slæbe os op af afgrunden.

Jeg vil godt minde de V- og K-politikere, som jeg kan se der kun er et par stykker til stede af endnu, og i og for sig også de radikale politikere, som var med til at føre økonomisk politik på det tidspunkt, om, hvordan vi arbejdede for at få hold på økonomien, og hvordan det var frustrerende at opleve, at betalingsbalancemålsætningen om, at vi fik ligevægt i 1988, blev overhalet af statsfinanserne, for det var statsministeren, der kom i ligevægt, mens betalingsbalancen fortsat dundrede afsted med

underskud. Det var strenge tider, skulle jeg hilse og sige.

Nu er vi kommet op af afgrunden og ikke bare det, for vi har også bygget nogle meget kraftige autoværn i form af strukturændringer på arbejdsmarkedet, som tager de første stød, hvis der skulle være tendens til udskridninger. Kort sagt: Vi fortsætter på vejen, hvor målet er fuld beskæftigelse, men vi fortsætter med lidt lavere hastighed, for det er sund fornuft, hvis man vil blive på vejen.

Dermed er der sagt endnu noget om den økonomiske politik, for det er klart, at det kræver ændret adfærd, hvis man vil holde sig på den vej, som nu er bygget. Det gør det i forhold til økonomien, og det er specielt to mål, som det drejer sig om.

Det drejer sig for det første om at få strukturarbejdsledigheden ned. Da regeringen trådte til, snakkede man om, at strukturarbejdsledigheden var 8-9 pct. Nu er man nede på at sige, at den er på 5 pct. Den kan komme længere ned, og det skal vi hjælpe den med gennem strukturændringer.

Det er så også det andet og ikke mindre væsentlige mål, nemlig at skabe plads til den del af de arbejdsløse, som står i fare for permanent udstødelse, C-holdet, de 20 pct., eller hvad man nu vil kalde dem, men dem, der ikke har fået del i mulighederne hidtil. Det drejer sig om muligheder og tilbud til dem, der har arbejdslevnen, men ikke har fået chancen. Det er et spørgsmål om øget velfærd, og midlerne er at bruge den enkeltes muligheder bedre, at sikre, at der er kvalitet i aktiveringen, at bryde monopolerne på arbejdsmarkedet – også AF's – og at forebygge, at man sender flere på førtidspension. Det er en god målsætning for arbejdsmarkedsreform 3. Det er en målsætning, der ikke bare handler om mere arbejde og mere vækst; den handler også om mere velfærd.

Derfor er der grund til at hilse velkommen, at der på finansloven er lagt op til en række reformer, som også har med overførselsindkomsterne at gøre. Det har vi brug for. De 1,6 mia. kr., der er sat af, er nødvendige for at sikre, at offentlige udgifter bliver brugt på en måde, så de egentlige sociale problemer bliver løst.

Hvis vi vil holde os på vejen og fri af afgrunden, så betyder det også, at der skal passes på miljøet. Vi skal ikke køre i den muddergrøft, som hedder blind vækst. Derfor skal miljøhandlingsplanerne holdes, og adfærdens hos os